

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: M. E. K.**, zastoupena Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti **žalovanému: Finanční úřad pro Prahu 9** se sídlem Drahobejlova 48, Praha 9, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala v tom, že žalovaný u ní ode dne 3.6.2009 provádí daňovou kontrolu u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Žalobkyně nesouhlasila s prováděním daňové kontroly, neboť právo žalovaného stanovit daň z příjmů fyzických osob za rok 2006 již zaniklo. Namítala, že institut daňové kontroly slouží ke zjišťování nebo prověřování okolností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti daňového subjektu a správce daně má volit jen takové prostředky, které daňový subjekt co nejméně zatěžují. V případě, kdy správci daně zaniklo právo stanovit daňovou povinnost ve správné výši, nelze již daňovou kontrolu provádět. Dle žalobkyně tuto skutečnost shodně posoudil Ústavní soud ČR v nálezu III. ÚS 117/2000 I v nálezu III. ÚS 351/02. Žalobkyně s odkazem na běh tříleté prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. pro případ, kdy je správcem učiněn úkon směřující k dodatečnému stanovení daně, namítala, že daňová kontrola zahájená u žalobkyně dnem 3.6.2009 takovým úkonem majícím vliv na běh lhůty

není. Dovožovala tak z nálezu Ústavního soudu I. ÚS 1611/07, který zavedl tzv. pravidlo 3+0, t.j., že pro začátek běhu tříleté lhůty není rozhodující konec zdaňovacího období, v němž byla dána povinnost podat daňové přiznání. Dopad uvedeného nálezu Ústavního soudu na danou věc je dle žalobkyně v tom, že za zdaňovací období roku 2006 by daňovou povinnost bylo možné doměřit do konce roku 2009. S přihlédnutím k tomu, že daňová kontrola byla u žalobkyně zahájena dne 3.6.2009, avšak nebyly sděleny žádné důvody, proč byla zahájena, má žalobkyně za to, že se nejedná o úkon dle ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., který by přerušil běh prekluzivní lhůty, protože nebyly sděleny žádné důvody vedoucí k zahájení daňové kontroly. Žalobkyně se dovolávala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 139/2006-108 a nálezu Ústavního soudu I. ÚS 1835/07, podle kterých má-li být daňová kontrola úkonem přerušujícím běh prekluzivní lhůty, musí být vázána na existenci jednoznačných důvodů pro její použití. I ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 36/2003 lze správci daně poskytnout novou lhůtu k doměření daně toliko, vyvstala-li potřeba prověřit některé skutečnosti v rámci předchozí lhůty. Bez důvodů - podezření z krácení daně jde toliko o formální kontrolu, která není jako celek způsobilá přerušit běh prekluzivní lhůty pro dodatečné stanovení daně. Protože v dané věci správce daně při zahájení daňové kontroly nesdělil žalobkyni důvody k zahájení daňové kontroly, je zahájení daňové kontroly nezákonné a není úkonem způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty, jež uplynula dne 31.12.2009.

Z uvedeného důvodu se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v provádění nezákonné daňové kontroly a navrhla, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu, aby zastavil řízení ve věci provádění daňové kontroly u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně k podané žalobě připojila protokol z ústního jednání ze dne 3.6.2009, jímž byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola ohledně daně z příjmů fyzických osob za období roku 2006 a dále rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 15 Ca 121/2007 a rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Ca 100/2009, v nichž tyto krajské soudy hodnotily daňovou kontrolu, která byla zahájena bez uvedení pochybností správce daně a při absenci důvodů k jejímu zahájení, jako formální a neústavní úkon.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán postavil svou polemiku se žalobními tvrzeními na judikatuře Nejvyššího správního soudu představované rozsudky č.j. 8 Afs 46/2009-46, 2 Aps 2/2009-52 a 1 Afs 84/2009-90 a poté zejména na rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Aps 2/2010, který se zabývá i nálezem Ústavního soudu I. ÚS 1835/07, na který odkazuje žalobkyně. Žalovaný obsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a ve svém vyjádření akcentoval skutečnost, že Nejvyšší správní soud se v posledně zmiňovaném rozsudku odchýlil od závěrů Ústavního soudu v nálezem I. ÚS 1835/07 a svůj odchýlný názor náležitě odůvodnil. Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko, že

Soud usoudil o podané žalobě takto.

V daném případě se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s.ř.s. O zásah ve smyslu citovaného zákonného ustanovení jde tehdy, jestliže je možné tvrdit, že namítaným zásahem byl žalobce přímo zkrácen na svých právech. V tomto případě žalobkyně spatřuje zásah v provedení nezákonného úkonu, jímž je daňová kontrola, a nezákonnost této daňové kontroly spatřuje v tom, že jí nebyly ze strany správce daně sděleny důvody k provedení daňové kontroly. Posouzení zákonnosti provedené daňové kontroly je totiž klíčovým předpokladem pro zjištění, zda došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobkyně, neboť daňová kontrola byla prováděna v posledním roce (2009) běhu tříleté

prekluzivní lhůty, v němž ještě bylo možné po ověření skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti dodatečně stanovit daň. Přitom v době rozhodování soudu již není relevantní, zda byla daňová kontrola ukončena.

Podstatou sporu je tedy posouzení, zda daňová kontrola, o jejímž zahájení byl sepsán se žalobkyní protokol, v němž nebyly formulovány žádné konkrétní pochybnosti či podezření o správnosti žalobkyní přiznaných daní, je nezákonným zásahem do práv žalobkyně. Tato právní otázka je v praxi správních soudů i Ústavního soudu judikatorní otázkou, neboť soudní řád správní ani jiný právní předpis pojem „nezákonného zásahu“ blíže nevymezuje. Ve vztahu k daňové kontrole již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil v usnesení ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, že *„Zahájení a provádění daňové kontroly podle § 16 daňového řádu může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s.“* Jsou-li tedy daňové subjekty přímo zkráceny v důsledku zahájení a provádění nezákonné daňové kontroly na svých subjektivních právech, mohou se domáhat ochrany žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku č.j.č. j. 5 Aps 2/2010 – 54 zabýval klíčovou otázkou, zda je správce daně povinen formulovat v protokolu o zahájení daňové kontroly konkrétní pochybnosti či podezření odůvodňující zahájení daňové kontroly a zda jejich případné neuvedení může mít za následek nezákonnost daňové kontroly. Pro účely těchto úvah se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou, zda vůbec je existence těchto konkrétních pochybností či podezření o správnosti přiznané daně nutnou podmínkou pro zahájení daňové kontroly, jak to formuloval Ústavní soud ve svém nálezu ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku přistoupil k judikatorní polemice se závěry Ústavního soudu poté, kdy zdůvodnil, že tato polemika je i při obecné závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu přípustná. Ponejprve uvedl, že : *„Právní názor, obsažený v odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu a mající precedenční dopady, je obecně závazný při řešení typově shodných případů, tj. i nad rámec konkrétní rozhodované věci. Pro tento závěr svědčí zejména princip rovnosti v právech a princip předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Z těchto principů totiž plyne právo každého na stejné rozhodování v typově obdobných případech, což současně vylučuje libovůli při aplikaci práva. Z rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nicméně zároveň plyne, že ústavní kautela závaznosti právního názoru obsaženého v nálezu Ústavního soudu pro posouzení skutkově obdobných případů neplatí bezvýjimečně. Ústavní soud tak např. v odůvodnění nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (<http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že „obecný soud je povinen respektovat vyložené a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se opíral výrok nálezu Ústavního soudu, při rozhodování následujících skutkově obdobných případů. Postup obecného soudu, jenž právní názor v nálezu vyjádřený odmítne respektovat, není v rozporu s čl. 89 odst. 2 Ústavy, pokud je z opodstatněných a důkladně vysvětlených důvodů přesvědčen o tom, že je nutno právní závěry prezentované Ústavním soudem revidovat. Důvodem ospravedlňujícím takový postup však nejsou pouhá tvrzení obecného soudu, že právní názory Ústavního soudu jsou argumentačně nezpochybnitelné, že judikatura Ústavního soudu je v připodobnitelných věcech nekonzistentní a že je respektuhodná jen tehdy, naznačuje-li podrobně další rozhodovací praxi. Reflektování ústavněprávních výkladů Ústavního soudu nemůže záviset na tom, zda jsou orgány veřejné moci subjektivně přesvědčeny o jeho správnosti a dostatečně přesvědčivosti. Obecné soudy musí zajistit užitím interpretačních principů rozumnou aplikaci nálezů Ústavního soudu i v případě, že jeho judikatura není zcela jednotná a konzistentní, přičemž nalézání konzistentní linie v ústavní judikatuře musí být činěno v dobré víře“.* Ústavní soud dovodil, že „samotná polemika

Nejvyššího správního soudu s ústavněprávním výkladem Ústavního soudu...“ a jeho nereflexivní v napadeném rozsudku, nemohou být považovány bez dalšího za odmítnutí respektovat Ústavní soud nebo dokonce za porušení článku 89 odst. 2 Ústavy.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44 (www.nssoud.cz) konstatoval, že „setrvalou a vnitřně nerozpornou judikaturu Ústavního soudu nelze vnímat jako naroveň postavenou právním předpisům (zákonům), nýbrž jako závazná interpretační vodítka při rozhodování ve skutkové a právně obdobných věcech, od nichž je sice možný odklon, to však pouze ve výjimečných a racionálně odůvodněných případech. Nejvyšší správní soud tak učinil závěr, že Nejvyšší správní soud nemusí mechanicky převzít právní názor obsažený v citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07; to však pouze za naplnění některé ze shora naznačených podmínek.

Ve vztahu k daňové kontrole Nejvyšší správní soud s odkazem na nálezy Ústavního soudu I. ÚS 1835/07 konstatoval, že byť se daňová kontrola, k níž Ústavní soud vyslovil nezbytnost požadavku existence důvodů k provádění daňové kontroly, týkala případu fyzické osoby, sám Nejvyšší správní soud nespátřuje v odlišení, zda se kontrola týká fyzické či právnické osoby zásadní důvod pro odmítnutí citovaného právního názoru Ústavního soudu a dále se zabýval otázkou, zda správce daně byl či nebyl oprávněn provést namátkovou daňovou kontrolu, což ve svém rozsudku rozebral vycházeje ze střetu zájmů na stanovení a výběru daní a na ochraně autonomní sféry jednotlivce a z vymezení daňové kontroly jako úkonu správce daně, která je svou povahou procesem kontrolním nikoliv rozhodovacím. Zejména výklad pojmu

daňové kontroly jako postupu orgánu veřejné moci, který zjišťuje a eventuelně posuzuje plnění povinností daňových subjektů a který je charakterizován celou řadou atributů kontrolního mechanismu (tj. zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námítky proti kontrole apod). svědčí o tom, že takový charakter opodstatňuje i možnost náátkového provedení kontroly, tj. i za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti (podobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 8 Afs 46/2009 (www.nssoud.cz)). Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak daňová kontrola nijak nevymyká takto chápánému pojmu kontroly. Jde o institut s mimořádně podstatným preventivním významem, což ostatně naznačuje i úmysl zákonodárce zachycený v důvodové zprávě k daňovému řádu (tisk č. 691, ČNR 1990 - 1992, www.psp.cz). Podle ní „nedílnou součástí správy daní je daňová kontrola, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků“. Dle Nejvyššího správního soudu tak samotný zákonodárce poukazuje na podstatu institutu, kterou spatřuje v preventivním přezkoumání či ověření splnění daňové povinnosti daňovým subjektem. Nejvyšší správní soud se také zabýval porovnáním institutu daňové kontroly a vytýkáčního řízení s tím, že právě existence konkrétních pochybností je jednou ze skutečností, která odlišuje daňovou kontrolu od vytýkáčního řízení dle ustanovení § 43 daňového řádu. Existence konkrétních pochybností o správnosti či pravdivosti daňového přiznání a jejich sdělení daňovému subjektu jsou pojmově spjaté právě s vytýkácím

řízením. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukázal v kontextu systematického výkladu daňového řádu na právní závěry vyslovené v disentaním stanovisku k citovanému nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07, podle kterého „oba instituty přitom slouží zcela odlišnému účelu, což se nutně projevuje také v předpokladech pro jejich použití a v

náležitostech kladených na procesní úkon správce daně, jimiž se postup podle obou ustanovení začíná. Tyto závěry vedly ke stanovisku, že daňová kontrola slouží ke zjištění nebo prověření daňového základu nebo jiných okolností rozhodných pro správné stanovení daně. Zjištění nebo prověření rozhodných okolností přitom vůbec neznamená, že správce daně má podezření o zkrácení daňové povinnosti; může jít o nahodilé prověření toho, zda daň byla stanovena správně, či nikoliv. Na situaci, kdy takové pochybnosti vyvstanou, nedopadá § 16 odst. 1, ale § 43 odst. 1 daňového řádu, v němž je upraveno vytýkácí řízení. Vzhledem k tomu, že zákonným předpokladem daňové kontroly není existence pochybností o správnosti stanovení daně, nelze po správci daně ani požadovat, aby v protokolu o zahájení daňové kontroly jakékoliv pochybnosti uváděl. Většinový názor tím, že existenci „podezření“ a jeho sdělení v protokolu o zahájení daňové kontroly vyžaduje, přisuzuje daňové kontrole funkci vytýkácího řízení, a v konečném důsledku tak podstatně - v rozporu s jejím účelem - omezuje prostor .

Nejvyšší správní soud při respektování precedenční povahy judikatury Ústavního soudu, nicméně odůvodnil i svůj odlišný právní náhled existencí podrobného mechanismus procesních prostředků, které ve své judikatuře vypracoval k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly (možnost podat námitky a povinnost správce daně rozhodnout o nich v určité lhůtě; obrana proti daňové kontrole jako proti nezákonnému zásahu a z toho plynoucí možnost správního soudu vyslovit zákaz pokračovat v porušování práva daňového subjektu (§ 87 odst. 2 s. ř. s.), tj. fakticky zakázat pokračovat v daňové kontrole, a přikázat obnovit stav před zásahem -např. stanovit povinnost vrátit zabavené účetnictví či jiné dokumenty, neúčinnost zahájení daňové kontroly, pokud byla zahájena toliko formálně a nikoliv reálně. Nejvyšší správní soud má za to, že tato řešení, která v minulosti nabídl, představují dostatečně účinný mechanismus proti případné svévoli ze strany správce daně v průběhu provádění daňové kontroly a že tedy ke stejnému cíli lze dospět i jinými prostředky, než volil Ústavní soud v citovaném nálezu, a za situace, kdy v něm Ústavní soud explicitně nevyvrátil, že k efektivnímu dosažení ochrany stejných ústavně zaručených práv dostatečně neslouží prostředky plynoucí z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

Za této situace Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 5 Aps 2/2010-54 uzavřel, že se může od předmětného právního názoru Ústavního soudu odchýlit.

Následně se i Ústavní soud odchýlil od právních názorů Ústavního soudu vyslovených v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008 a to ve stanovisku Pléna Pl. ÚS-st.33/11 ze dne 8.11.23011, cit :

Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění, daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí, daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

Z uvedeného vývoje soudní judikatury ve vztahu k použití daňové kontroly jako prostředku ověřování správnosti výše daňové povinnosti učinil Městský soud v Praze pro účely rozhodnutí v této věci následující závěr.

Jestliže tedy k zahájení daňové kontroly není podle názoru Nejvyššího správního soudu a nyní i Ústavního soudu nutné konkrétní podezření či pochybnosti o správnosti předchozích daňových přiznání a tato daňová kontrola může být zahajována, obdobně jako v jiných oblastech veřejné správy, na namátkovém principu, tím spíše není třeba, aby byly takové pochybnosti či podezření uvedeny v protokolu o zahájení daňové kontroly. Námitka žalobkyně tedy v tomto rozsahu není důvodná. Vedle uvedeného Městský soud v Praze rovněž nezaznamenal, že by žalobkyně namítala či protokolem o zahájení řízení prokázala jiné známky svévole správce daně při zahájení daňové kontroly tak, aby bylo možné tuto kontrolu považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Z protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 3.6.2009 vyplývá, že pracovníci správce daně zahájili toho dne namátkovou kontrolu a při zahájení této kontroly kromě dotazů na podání daňového přiznání správce daně zjišťovali charakter podnikání žalobkyně a vyžádali účetnictví žalobkyně ve složkách, jehož konkrétní obsah - účetní dokumenty zaznamenali do protokolu s tím, že tato dokumentace byla žalobkyní správcem daně přenechána ke kontrole. Z uvedeného vyplývá, že správce daně učinil úkon materiálně směřující k přezkoumání a ověření skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti a že sepsání protokolu a prohlášení o zahájení daňové kontroly nebylo úkonem formálním, nýbrž směřovalo k reálnému prověření daňové povinnosti žalobkyně. Ani v takovém postupu, jak již Nejvyšší správní soud judikoval a na který sám odkazuje jako na procesní mechanismus záruky ochrany proti svévolnému provádění daňových kontrol, nelze spatřovat nezákonnost daňové kontroly.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že daňová kontrola zahájená u žalobkyně dne 3.6.2009 byla zahájena v souladu se zákonem, neboť k jejímu zahájení nebylo zapotřebí formulovat žádné konkrétní pochybnosti a podezření a zároveň nevykazuje znaky formální, svévolné kontroly, když první úkon správce daně směřoval skutečně k reálnému prověření výše daňové povinnosti žalobkyně. Nebyla-li daňová kontrola shledána soudem za nezákonnou a správce daně byl oprávněn takovou kontrolu provést, neboť ji zahájil v rámci běžící tříleté lhůty pro případné dodatečné stanovení daně, nedošlo touto kontrolou k nezákonnému zásahu do autonomní sféry žalobkyně a žalobkyně nebyla na svých právech nezákonným způsobem zkrácena.

Z uvedených důvodů proto soud žalobkyni neposkytl ochranu před nezákonným zásahem dle žalobního návrhu a podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu a ve stanovené lhůtě nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková